

ringere Betydning og taler haanligt om disse „hellige“ Overenskomster. Den højtærede Indenrigsminister maa paa en Maade godkende de bolschevikiske Teorier, hvorefter smaa hurtige planløse Strejker og derigennem Forstyrrelse af Arbejdet er at foretrække, fremfor at Arbejdsgivere og Arbejdere slutter Overenskomster, som begge Parter gør deres yderste for at holde. Jeg synes, at det er en alvorlig Bebrejdelse, man kan rette mod den højtærede Indenrigsminister, at han er den første til at forhaane disse Overenskomster, og det er vel heller ikke blevet gældende Moral endnu her i Landet, at Overenskomster af en saa stor Vigtighed mellem Parter af saa stor Betydning som Arbejdsgivere og Arbejdere skulde være noget, man ikke behøvede at tage Hensyn til. Jeg beklager den højtærede Indenrigsministers Udtalelser i saa Henseende. Jeg skal ikke fordybe mig yderligere i disse agitatoriske Betragtninger, som den højtærede Minister fremsatte. Han fremhævede særlig, at vi skulde se at faa Produktionsomkostningerne ned, og i Tilslutning til den højtærede Minister talte i saa Henseende Ordføreren for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Pürschel. Det ærede Medlem ønskede ogsaa Produktionsomkostningerne sat ned og rettede det Spørgsmaal til os: Hvad vil I gøre i saa Henseende? Vil I gaa med til en Krisetold og til Nedsættelse af Arbejdslønningerne? Og det var i samme Aand, den højtærede Minister talte, selv om han maaske ikke udtrykkelig nævnte Ordet Krisetold. Jeg vil sige, at det er jo et aparte Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Pürschel rejste overfor Arbejderklassen: Hvad siger I til Toldforhøjelse og Lønnesættelser i samme Aandedrag? I Almindelighed vilde man dog sige: Hvad siger I til Toldlettelser og Nedsættelse i Arbejdslønnen? Det kunde der jo dog være mere Mening i. Men her kommer disse Folk, hvis Hovedformaal er at trykke Arbejdslønnen yderligere ned, med disse Forespørgsler. Det er ikke Spørgsmaal, jeg skal besvare ved denne Lejlighed, det er der kompetente Autoriteter indenfor det Parti, jeg tilhører, til at svare paa, men jeg vil gerne udtale min Beklagelse over, at den nuværende Regering ikke anstrænger sig paa et eneste Omraade for at skabe billigere Produktion, end vi har i Øjeblikket.

Her er jeg ved det Spørgsmaal, jeg vil rette til den højtærede Trafikminister, idet jeg dog forinden gerne først vil gøre opmærksom paa, at det er dog voldsom hensynsløst vedblivende Dag efter Dag at tale

om, at Arbejdslønningerne skal ned, naar man ved, hvorledes Arbejderne er stillet. Vi ved, at der i Dag, som for Maaneder eller et halvt Aar siden, er Masser af Arbejdere, der er i Arbejde, som forlods maa betale 10—15 pCt. af deres Løn til Understøttelse af de ledige Arbejdere. Det vil sige, at vi her i Landet forudbeskatter Arbejderne med 10—15 pCt. af deres Indtægt, før man kommer til de almindelige Skatter. Der kommer man stadig og presser paa hos disse Arbejdere og siger: I skal aflevere mere. De Herrer skulde en Gang imellem tænke paa, om ikke andre i Samfundet kunde aflevere noget for at faa gjort Produktionen billigere. Her vender jeg mig til den højtærede Trafikminister, der er en af Produktionslivets største Fordyrere her i Landet. De Jernbanefragter, den nuværende Trafikminister opretholder, er i mange Henseender fuldstændig vanvittige og ødelæggende for Erhvervslivet, særlig for de Fabrikker og Virksomheder, der bor et Stykke fra Kysterne, og i det hele taget for dem udenfor København, som bebyrdes med kolossale Udgifter ved Transport af Raa-varer til deres Virksomheder. Jeg retter derfor det Spørgsmaal til den højtærede Regering, om den ikke kan tænke sig, at vi snart maa komme til meget, meget klækkelige Nedsættelser i Jernbanefragterne, ikke blot af Hensyn til Industrien og Haandværket, til Trods for at det spiller en meget stor Rolle for disse Virksomheder, men ogsaa af Hensyn til Landbruget. Jeg ved vel, at de Herrer, som nu har Magten her i Landet, gerne vil fortælle, at de har været saa særdeles omsorgsfulde overfor Landbruget; og det er jo ogsaa muligt, at Landbruget er blevet skaanet en Del med Hensyn til direkte Skatter; men til Gengæld opretholder man en kolossal Beskatning af Landbruget i Øjeblikket i Form af høje Jernbanefragter. Der er en Gaardmand i Ejby ved Middelfart, der fortæller mig, at i Dag betaler han 18 Kr. i Jernbanefragt for en gammel Ko, som han skal have til Marked i Odense og 30 Kr. for en Hest; og naar han har faaet sine Dyr til Odense, er han næsten nødt til at sælge dem for selv det laveste Bud; for hvis han ikke faar dem solgt, skal han transportere dem tilbage igen, og saa bliver den gamle Ko fordyret med 40 Kr. og Hesten med 60 Kr. foruden de Udgifter, som vedkommende Mand har ved at tage til Byen; og naturligvis løber der altid nogen Udgift paa derved. Med andre Ord, det er i Øjeblikket praktisk umuligt for disse Landmænd at komme af med deres Dyr, uden at de maa sælge dem